

Gudomligt Ingripande

Revanianda-trilogin del 3

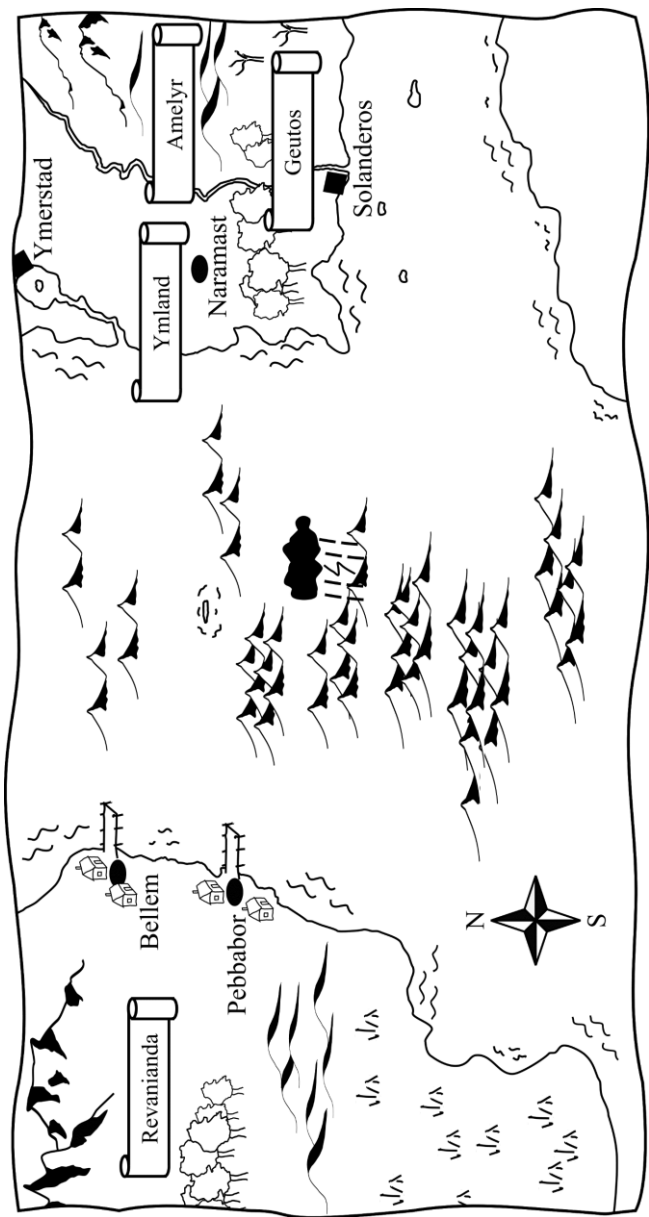
Smakprov

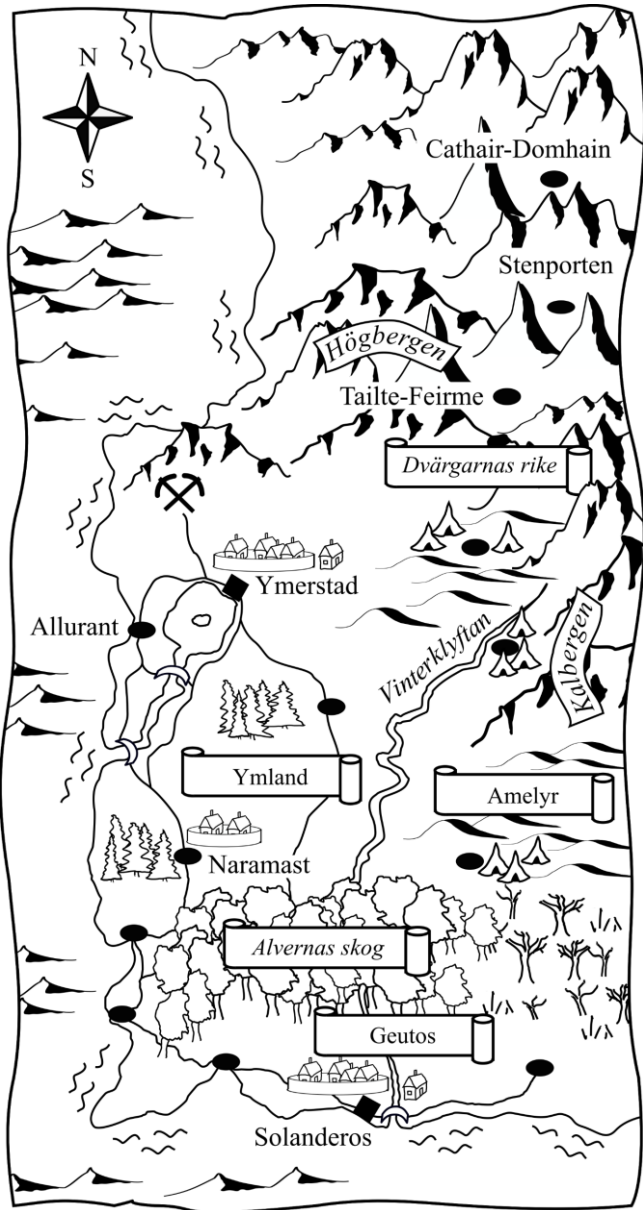
Christoffer Pichler

© Christoffer Pichler 2020
Imagine Games Förlag, Lund, Sverige
Omslagsillustration: Gabriele Verlato
Omslagsdesign: Christoffer Pichler
Illustration inlaga: Joakim Jönsson
Tryckt av Bulls Graphics, Halmstad, Sverige, 2020
ISBN 978-91-984543-9-0

*”När mörker täcker världen och det femte ljuset
slocknar, ska den förstes ljus åter vakna”*

Kapitel 1

Mörker omgav kvinnan som satt på en enkel träpall i det dunkla rummet. Ett svagt sken från ett vaxljus lyste upp hennes sönderslitna rödsvarta magikerklädsel och hennes tilltufsade ljusbruna hår. Kvinnan som en gång hade kunnat få skuggorna omkring henne att ta fysisk form, satt nu hopsjunken som en övergiven säck potatis. Flickan stod utanför ljuscirkeln, i rummets mörkaste vrå, och studerade kvinnans varje rörelse. Längre hade hon längtat efter denna dag när Luyinchang äntligen skulle falla, och hon skulle få sin hämnd.

En brännande smärta fortplantade sig genom flickans sinne för ett ögonblick, som om omgivningen hade grävt upp ett gammalt minne. Ett minne från ett tidigare liv. Ett minne som hon hade velat glömma. Hon kunde fortfarande höra orden inom sig. De hemska orden som skulle hemsöka henne för resten av livet. Orden ekade ut från flickans inre och med dämpad ton lämnade hennes mun.

”Ge mig dina minnen!”

”Kommer du ihåg förra gången vi befann oss här?” frågade Auda tystlåtet. Orden skulle inte ha överröstat ljudet av en liten sten som landade på marken, men kvinnan i de trasiga magikerkläderna spärrade upp ögonen som om hon hade blivit slagen i ansiktet. Med skärrade ögon sökte hon frenetiskt efter ljudkällan och

Auda log för sig själv. Hon borde ha vant sig vid känslan av makt, men det var som en ny känsla varje gång. Ett slags lugn, blandat med en genuin glädje fyllde henne och hon tog ett par kliv in i ljuset.

”Du?!” frågade kvinnan förfärat och Auda slog sig ner på pallen mitt emot henne.

”Hej, Lilyan. Har du saknat mig?”

Auda visste inte om Lilyan skakade på huvudet som svar på hennes fråga eller bara av förtvivlan när hon insåg ödet som väntade henne. Någonstans borde hon ha förstått att hon inte skulle kunna ta sig ur den här situationen, men Audas närvaro förtydligade att hon dessutom skulle behöva lida till sin sista stund. Auda fortsatte att prata.

”Jag vill veta allt om vad du har haft för dig sedan du på något sätt lyckades undkomma Eviga Stormen för två somrar sedan. Vad är du egentligen ute efter?”

”Det kommer bli en väldigt lång historia, är du säker på att du vill höra allt?” frågade Lilyan trött och med trotsig blick. Auda flyttade blicken till skuggorna bakom Lilyan och nickade snabbt. Ut ur skuggorna frigjorde sig en Rödspets och gav Lilyan en örfil. Luyinchang-ledarens ansikte drogs ihop i en grimas och Auda kunde inte hindra sina läppar från att forma ett hånfullt leende.

”Jag trodde du kände till reglerna i det här rummet. Jag ställer frågor, du svarar. Annars händer det där.” Auda gjorde en gest och Rödspetsen försvann bland skuggorna.

”Jag frågar igen, vad är du egentligen ute efter?”

Lilyan böjde på nacken och drog ett par ostadiga andetag.

”Jag tjänar Riket”, viskade Lilyan utan att titta upp. Auda nickade och återigen slog en Rödspets till Lilyan, den här gången i ryggen och hon flämtade till av smärta. Hennes smutsiga hår täckte nu hennes ansikte och Lilyan gjorde en ansträngning att flytta undan det med sina händer, men de var för hårt hopbundna. Auda beundrade knuten för ett ögonblick och såg att Lilyan knappt kunde lyfta armarna från sitt knä. Inget skulle gå fel den här gången.

”Vad är du ute efter?” frågade Auda igen. Lilyan rörde inte på sig utan svarade samma sak igen; den här gången med mer bestämd röst. Auda fnös åt svaret, och Lilyans vänstra arm blev slagen av en trästav från en person i skuggorna. Hon utstötte ett kvävt läte och lyfte ansiktet mot Auda. Hennes mattblå ögon såg ut att ha tappat sin färg i det dunkla ljuset, men de var fyllda av en upprorisk avsky som fick Audas leende att växa. Samma syn hade fått en annan person att tappa balansen, börja tvivla på om det ändå inte var Lilyan som hade övertaget. Men Auda höll sig lugn. Hon visste att detta var den säkraste platsen i hela världen. Inget skulle störa deras samtal.

”Vill du att detta ska vara plågsamt, eller mycket plågsamt? Låt oss åtminstone prata som civiliserade personer. Jag tycker inte om folk som ljuger”, sade Auda lugnt medan hon inspekterade sina välvårdade och rena händer. Kontrasten mellan henne och Lilyan var som natt och dag.

Den före detta ärkemagikerns ögon smalnade och hon formade ord med hela ansiktet, som om varje stavelse plågade henne.

”Tror du att jag bryr mig om vad du vill? Du bråkar med krafter du inte förstår dig på. Jag är villig att dö för Riket, är du?”

Auda tittade skeptiskt på Lilyan. Hur tror du att jag tog mig hit? Tänkte Auda för sig själv. Utåt svarade hon något annat.

”Oroa dig inte, jag garanterar dig att jag ska hjälpa dig uppfylla din dröm, men först behöver jag förstå hela bilden. Det föll på mig att städa upp efter dina upptåg”, förklarade Auda lugnt med spelad sympati. ”Men först, varför tror du att du tjänar ’Riket’? Du har orsakat den största förödelsen Ymland har sett sedan... länge. Jag tror drottning Eathilyn nämnde något om ’Desmoord-kriget’ som ägde rum många generationer sedan.”

En hastig glimt av belåtenhet kunde urskiljas i Lilyans ögon när Auda nämnde ”Desmoord-kriget”, men Auda tänkte inte låta det stoppa henne.

”Ymlands invånare avskyr dig. Föräldrar använder ditt namn som en svordom, eftersom du är anledningen till att deras barn inte återvände hem, och ärkemagikerna har utfärdat en order om att förintä alla spår som du har lämnat på Magiska Akademin. Ditt namn kommer ersättas med en samling generiska namn i alla böcker du är omnämnd i.” Auda lutade sig närmare Lilyan och fortsatte med dämpad röst. ”Det ryktas till och med om ett förbud mot att namnge nyfödda barn med ditt namn, samtidigt som de få

stackare som delar namn med dig uppmanas att byta. Vi ska väl inte vara sämre än att lyda Ymlands lagar? Man ska ta seden dit man kommer... Men vad ska vi kalla dig?"

Auda satte sig upprätt på sin pall igen och strök sin hand över sin spetsiga haka och överlägset kontemplerande. Under hela monologen hade Lilyan inte rört en min. Hade det varit en vanlig person så hade Auda tagit det som ett tecken på inre panik, men Lilyan var inte som andra. De enda känslorna som hon tjänade på att dölja för tillfället var glädje eller lättnad. Vilket det än var så irriterade det Auda och hon nickade mot skuggorna och ytterligare ett slag landade på Lilyan. Hon flämtade till, men Auda tyckte sig höra ett kvävt smärtfyllt skratt. Auda tillrättavisade tyst sig själv för att hon hade låtit Lilyan se irritationen, vilket hade förvärrat situationen. Genast såg hon sin sammanbitna min speglas i Lilyans ögon. Det värsta var belåtenheten som spred sig över fångens ansikte.

En gest från sin bronsditzionbeklädda hand fick en Rödspets att dyka upp ur skuggorna för att oförsiktigt trycka ner Lilyans huvud mot träbordet med en duns, medan Auda reste sig upp och ställde sig framåtlutat bredvid Lilyan, med bara en handlängd mellan deras ansikten. Vaxljusets flimrande sken gungade fram och tillbaka ett par gånger innan det återfick balansen från smällen i bordet.

"Du tycker det här är underhållande? Vad bra, för det kommer inte ta slut. Inte på länge", väste Auda i Lilyans fria öra. "Kalla på mig när du är redo att prata. Böna och

be, likt dina patetiska följare, så kanske jag beordrar att samtalet sker i enrum.”

Auda sträckte på sig och vände på klacken. Hon tog dock enbart ett steg innan hon vände huvudet tillbaka mot Lilyans hoptryckta figur.

”Jag funderade på ett passande namn för dig. Jag kunde inte komma på något, så du slipper ha ett”, sade Auda med en axelryckning innan hon försvann in i mörkret.

Beställ boken från valfri bokbutik
online, eller beställ direkt från
författaren på imaginegames.se